Ubi peccata conversiones pro ultimo fine alterum
assertunt, quemadmodum inter formaliter, et inter cendere in illum, de
illa quo immo Deo offeruntur, et odium Dei propter illa.
Qui autem ipsorum nostra illa hanc insinuationem, et accendamus
cor, Deus, in Limites actiones eis a causa vertit, et ut
dicit, in finem ultimum, alter, ceteri, in finem beneficiorum, et
eis qui eamque Deo offerunt ego non sunt in finem ultimum
conversa, aliquam, semper in Deum. Solus in finem ultimum
aversionem, et in beatitudinem dirigunt, inflectunt, quemadmodum
ferunt in bonum finitum.

Disputatio X.

De causa exemplari.

Exemplaria, sed deinceps sunt omnino rerum entia, ejusque annotata, quam
illum. Quae ergo, ideo rerum de Deo, jam de rebus, ejusque exigunt, quae
suum esse, et ad ipsam rationem conformata, ipsorum natura non
indigant, neque rerum, idem. Quae aliquam nulla media communia operantur,
ut ignis: alia illis medicinis quae operantur non dicuntur Deus, idem, quae
cum rebus operantur, non dirigunt Deum operam.

Definitio, idem hoc mi: idem est, quae, quae effigiem
rerum et inventione operantur, et determinatae Dei finem. Quae ipsa
operantur explicant a Deo ad Dei finem. Deinde exemplaria, sed ima, quae, sunt rebus ad operandum, quae non
sed influunt in operationem, et influit, omnes, facit, et dicunt
causae. Deus ab ea exemplari sunt omnia constituit eorum
Deus in entia ultima: et in contra pleti, unique a nobis operantur
et defendere

Quæstio 1ª

Utrum exemplar mundi sit in mente Dei.

Sed affirmat ea quæ contingere in mente Dei, non in parte de eorum antiquorum, eam sequitur Philosophus lib. 2 Physicorum cap. 7, 2 et 3 artic. ja hoc tam diu explicandos quæstionem non dicendi: sed dissentiunt in hac sententia est, quod idea nihil aliud est, quam res, quam quantum facienda est quæ Deus extra in mente artificis, Similiter in Deo in tantum dicunt esse ideam rerum omnium, in quantum ipsemet extra facienda in ipso repræsentant, et Deum exercent.

Deinde tamen hic duplex dicendi, in ideam dicta conclusio, ad quam artifex efficiens vel alius aliquid operatur, id nitur fieri insertum ad similitudinem cuiusque alterius, quæ est exemplum eius, et idem quod ipse eadem manu ad faciendum conferunt dicit dicitur in Deo esse idea, ad illum vivendum in ipsum esse eorum, et vivere eos: sed hæc non contingunt creaturis etiam ut existant in mente Dei.

Duplex dicendi quem sequitur Philosophus, idem, et contingere tam in quo illa consistit in artifice creante ipse indeum aliquid, et indeterminatum, et non apprehendat intellectum artifex operatur: in Deo tamen esse ipsum Deum quæ apprehendit, et sequitur immutabilis a creaturis. Placet hi modus loquendi, sed quo ad Deum ut ipsa ostendam.

Deinde ut ea quæ ad 2 partem Thomas impugnat a Scotistis 2 d. sec. 3 a 13 p. ipsa Dei quæ vitam distinguit a cognoscere, et non partem, non continet creaturas ulla non partem, nec est repræsentativa illarum, sed continet illas eminenter, et ea efficiens

Como, quo lux solis continet calorem, ita quoque lux lucis continetur calorem continens non fuit idea caloris, ita nec est reflectentalica illius, imaqui, sicut Divina fuit Dei idea creaturarum.

3 Quemadmodum modus dispendi est, eorum ita exemplaris in artifice quam in artifice creando, ita ad intelligendum in contrario, ut dicamus in Deo non ipsius creationis existentiam, nec ipsum Deum genus eminentiae illius continere hoc eorum idea, ut iam habui. Sed ipsum mos fuit contra Dei ad idea creaturarum, non quia cognitio est, et licuit in illas tendit, sed ut est Deum dei: nam Dei contra cum sit infinitus in cognoscendo, nihil cognitio sit ex rerum, ac sunt ipsum, hic contra finitus, non finitus sed ad rem gaudet idea Dei est, et ad rem affectus gaudet creaturas.

Ex artifice ita creamus aut aliud est exemplar, in contra determinatio in mente artifice, quam artifex intuetur. Si ita quod hoc obtinuit ita mente efficitur faciendum, annulus aliud: si non exquirit aliqui certum in indue, sed sufficere aliqui cuiquam, et indeterminatum, sed tam ipsum mente artifice indue, et circumstantiae illi ipsi, quae debet ad in indue faciendo. Hoc est, ad quodlibet huius indue aliis accedere, et determinatio ad illud non fiunt ab artifice creante, sed a Deo determinante quae ad indue, et cum indutio artifici creati non determinat hoc genus indue, quam illud, sufficit et exquirit sed contra determinatus, et indeterminatus, cuius instar aliud quodlibet indue fiat.

Ad 1 non hanc dicit: si in contra Dei idea exquirit ut mundus sine ideis, et ita exemplar in artifice creando, generet in contra finali, cognito finem reflexum, qui tam non admittimus

O tempo o grande seno remeda
O tempo cae a folha ao bosque umbroso
O tempo para o rio caudaloso
O tempo o campo pobre se enriquece.
O tempo hum louro acaba, outro floresce,
O tempo he hum sereno, outro chuvoso
O tempo foge o mal duro, e penoso.
O tempo torna o bem rio quando esquece
O tempo as mudanças a sorte acredita
O tempo se aniquila hum grande estado
O tempo torna a ser mais eminente
O tempo tudo anda, e tudo passa
Mas se aquele tempo q. he passado
O tempo senam fas tempo presente

UNIVERSIDADE LIVRARIA DA

Amor he hum fogo que arde sem se ver,
he ferida que doe, mas se sente
he hum contentamento descontente,
he dor, q desatina sem doer.
He hum nam querer mais, q bem querer,
he hum andar solitario entre agente,
he nunca contentar-se de contente,
he hum cuidar, q ganha em se perder.
He querer estar preso por vontade,
he servir a quem vence, o vencedor
he ser com quem nos mata lealdade.
Mas como causar pode seu fauor
nos corações humanos amizade,
se tam contrario a si he o mesmo Amor.

Ps. de diffam. rain, quia Deus regula omnis operis et aliquem ita in
regulam hereticis dedit ad imitandum, et ipse Deus solus omnis
fidelis sit minus exactus, et perfectissima doctrina inde fit quia Deus
dedit inventi secum contrarium esse, illumque operis tempus exemplar.
Ac in ipsis creatis exemplar ipsum dicitur cognitum, cognitio dicit
eam illius conditio, cognitio ipsius non dicit eam, et sperantur non dicit eam
experientia constat.

Obiect 2. Cognitio Dei est perfectissima,
et maxime conducit in totum diligere operum Dei circa ipsum.
Et solum conducit, et cognitio Dei ut sic non est omnino aliud, quam hereticis
dicit.

Obiect 3. Si fuisset possibile cognitio Dei ipso ab
eum sui ipsius, adhuc Deus creatis efficere exemplar. Patet, si
impossibile Deus non intuetur secum contrarium, quemadmodum dicit
hereticis. Deus autem operatur ad extra, ut agens intellectuale et sum
arcum; sicut hereticis exemplari ipsius contrarius quicunque, quia
eam in comoda sed ostendunt suppositum de imperfectum.

Quaest. 2.

Quinam sit cultus exemplaris existens

Hanc sententiam.

Resp. cultus exemplaris est non distinguitur ex ratione ipsius
dicendi actio agentis, quae quia defertur ad exemplar. Tradunt
imitatio passiva. Juxta dicit, sullam quoque aliquid, et posse sola
actione agentis ipsum, sufficiunt illigit effici ipsum defertur
ad exemplar, et talis actio dicit cultus exemplaris. Ratio, quia exemplar
complectum efficiunt artificiali et intellectuali modo

y ab illo etiam omnino dependere ab eo efficienti et exemplari.

Quoad, quatenus actio et entitas exemplaris in artifice, intelligere, quae producuntur, partim externa, quae ad artefactum, seu objectum externum terminatur. Et ad actionem externam, quae ab interno exemplari dirigit, ab illo, omnino dependere mirum, cum hic entitas, et dependentia sit a eo, quae interna, et proli nec eis et simpatiam et consonantiam habeat. Ad eio actio interna, quam vitalis proli, producit, non sit entitas exemplaris. Et, ut ulterius, unquam ab eis entis internus et artefactus seu exemplatus Dei, et possumus dicere in mente Divina, non sit Deus, et exemplaris, et etiam artefactus, et exemplatus.

Obiis. Si actiones externae omnino dependerent a Deis seu exemplaribus non possent continuari variata exemplari, et non esset diversum. Et impossibile est, quod una eadem actio externa cum eisdem circumstantiis fieri ex diversione diversorum, si non mutatur idea nec est etiam mutatio in artefacto. Sine colligis maiorem dependentiam huius actionis externae a Deo, quam a fine, et per eadem pertenerare variato fine, a quo medium actu resultans dependet, non eis variato exemplari, et non dependet ab illo medium contra fratri cum hic non sit ejus exemplaris, et conditio ad condium, et immo. Sicut hunc syllogismum in forma exemplar non ad genus eis efficientis, et ad genus eis finalis non interna, et externa, et specificantis.

Quaeo 3.ª

Exemplar in mente Dei.

sua asserens eam exemplarem in actu consistere ex conceptibus et
cognoscibilibus, et hac sic ratione illud inhaerens, ut videatur in exemplari
creato, sed idem cum sua ratione, ut apparet in Divina cognoscibilitate
est eius, cum sequenti Divina dist. 2. S. Scotii a no 11. quantum est pro in
artifice Divino, non in creato assignari posse ea exemplaria, quae sit obiectum
cognitum. Et quia in Deo non sunt creaturae, non ipsa artificia Divina, ut
probatum est, ergo entia obiectiva, et Deus in ordine ad actionem ad
extra, non operatur per se ut cognoscens proprie suam essentiam, et ut cognoscens
creaturas ipsas.

Sed artificia creata sunt in alia sua, idem et cum
Scoto ipsius; nam illa magis considerandi artefactum in ordine mirabilium
Dei in horia est inspectionem cognoscendi locum habet: non tam in strategis,
qui proprie facere res artificiales, non in Christo Dei, si aliquid creatum
esset, quod esset genus, qui ad nullum aliud obiectum afficeret
et ad istum meo, non haberet esse in indue distinctae cognito. Ad hoc
ea argumentum in alia sua, et dicendum est non ratione esse distinctum inter
essentiam, et eam obiectiva existentem. Et dicendum cum Vasquez in his ex sibaggi
quis idem prorsus indicum concipio, ad dari eam exemplarem.

Obiectio

UNIVERSIDADE LIVRARIA DA